

Lakatos István

SZÉTVÁLÁS-EGYBEFORRADÁS

Nem nézek vissza engednek-e mersz-e
 követni még időnket újrakezdve
 selymes talpad a mezsgyét puhatolva
 belesimul-e kőbe vájt nyomomba
 nem érdekel párákba öltözötten
 a suhogás te vagy-e még mögöttem
 sodrodba vonsz mégis vergődni állig
 tekinteted gerincemen parázslík
 akartál-e nem tudom lenni társam
 a teljes és végső elárulásban
 harkály szavak kopognak csak riadtan
 ki fejtí meg? hajósok a viharban
 a fuldokló szív morze-dobogását?
 felfogod-e mi vár rád
 . . . --- . . . jelzem
 ess ó ess karomba mentsd ki lelkem
 italától elvált a szomj a testtől
 elvált az ölelés látás a szemből
 találkozom külön az öleléssel
 holnap hajnalra tegnap lesz ne vétsd el
 rózsapiros kutad kutatva szomjam
 magányosan bolyong sivatagodban
 nem nézek vissza hallod-e követsz-e
 honnét vezet ösvény testből a testbe
 holdtükörben ragyog ünnepi arcod
 az álmatlan remény majd újraalkot
 ha kérdezik hogy tud nem nézni vissza
 mert rózsaoaj nedveid ki issza
 mert sűrű habzó erdeid ki járja
 nem érdekel kinek feslesz virágba
 nem nézek vissza néma szád megért-e
 tudd lehet lobogni láng nélkül égve
 valamilyen hangszert eléd levittem
 ne zárvány légy borostyán éveimben
 a zeneértő szörnyek éljeneztek
 te süket maradtál pillád se rezzen
 kaptál vért is lássak rajtad meleg pírt
 de jégfényes szemed felelni nem bírt
 mi felgyűlt bennem s nem lelt rést idáig
 most törjön ki?

vérben állnál bokádig

nem tör ki! belőlem tenger se mos ki
 fogunk marcangolódva fuldokolni
 a mezítelen fájdalom savában
 találkozása lesz vágynak a vággyal
 de nem tudom borzadnék tudni honnét
 ki csap le rád közben milyen karom tép
 nem nézek vissza nem kell visszanezнем
 követsz súlytalan a varjúsötétben

ez így van erre

és jössz mintha szállnál
 zöld vízerek csermelylenek bokádnál
 elmorzsolódott összekulcsolódás
 zagyvaléka oldalt a korhadó sás
 két messzeség egymáshoz közeledni
 mikor fog? szólok – hozzád szólva – semmi
 szikrázó krétajeleit az útnak
 te olvasd – mily kín dorongjai fűrnak
 míg hánytorgsz ki tudja milyen ágyon
 s kitől tépázva meg – látva se látom
 nem érdekel kik rongyolják ruhádat
 szakíthatatlan marad az imádat
 ezer szó indul megküzdeni érted
 folytatódsz mint a halmok mint a rétek
 lassan lassan

mi seb így is örök seb
 elestelednek szavaim fölötted

De ott ahol a nap gyémántkeményen
 szembe süt és áll éjjel is az égen
 és fut a folyam hét kanyara szemben
 vak medréből tükörképed kimentem
 ért sár folt szenny buktál bármily gödörbe
 itt – mit tehetsz – tiszta maradsz örökre
 rád nézhetek már hosszan este-reggel
 üres ruhád megtelik újra testtel
 ismét kérdezhetlek – hallgatsz remegve
 hát mit tudok még válaszolni erre?
 tudom szűk sátram felütni a parton
 szítám-lapátom fogvacogva tartom
 csak várni tudjak tízszer három évig
 iszapod alján aranypor csekélylik
 nem látja más – gyűjtve naponta grammnyit
 ki voltál ki lehets ebből aranylik
 jövőmből arcod nem fog kimaródní
 már nemcsak te az öntvény is valódi
 lüktető erezet üt át az ércen

